

dess göromål. — 2) Underrätta, hvar arbete kan fås, hvar något kan erhållas, utträttas, besörjas, o. s. v. *Man a-de honom ett ställe, der han kan få tjänst, arbete, sysselsättning.* — 3) Tillkännagifva, hvar penningmedel skola uppbåras. *A. en pension på statsverket. A. en summa till betalning af Hr N.* — Syn. Anordna, Assignera.

ANVISANDE, n. 4. Handlingen, då någon eller något anvisas. *Rummens a. var snart gjordt.*

ANVISARE, m. 3. Person, som anvisar.

ANVISNING, f. 2. 1) Handlingen, då någon anvisar. *Jag gick efter hans a. Efter a. af honom kom jag ganska riktigt fram. Arbetes a. ell. a. af arbete. Vid a-en af rummen.* — 2) Underrättelsen (om plats, arbete, o. s. v. eller ställe, der penningar få lyftas), i och för sig sjelf betraktad. Adress. *Jag har fått en falsk a. Gifva, få a. på någon eller något.* — 3) Sjelfva skriften, hvari uppgifves stället, der penningar kunna lyftas. *En a. på 1000 R.dr. ställd på statskontoret, på handelshuset N. N.* — Syn. Anordning, Assignment.

ANVISNINGSKONTOR, --- kånntör, n. 3. Ställe, der man lemnar underrättelse om lediga tjänster, egendom, som äro till salu, personers vistelseort, m. m. — Syn. Adresskontor.

ANVISNINGSKORT, n. 3. Kort, som utvisar en persons namn och yrke, med uppgift om dess bostad, om bod eller ställe, der varor, konstartiklar o. s. v. af honom hållas till salu. — Syn. Adresskort.

ANVUXEN, a. 2. neutr. — et. 4) (mindre brukl.) Fastvuxen vid någon eller något. — 2) (stallt.) Säges om hästar, som blifvit sprängda eller förkörda.

ANVÄG, m. 2. (egentl. Andra vägen) Köra i a., köra, a-en, köra eller plöja åkern om igen.

ANVÄNDA, v. a. 2. 4) Göra bruk af något, i och för något visst behof, ändamål. *A. sin egendom på dåraktiga utgifter. A. en penningssumma till nöjen, till byggande. A. ett läkemedel emot en sjukdom. A. ett ord i dess egentliga bemärkelse. A. all sin möda, all sin tid på något. Vål, illa a. sin tid, sina almosor, sin frikostighet. A. sitt inflytande för någon. A. ett i stat uppfördt anslag. A. alla medel, för att lyckas. A. två månader på ett arbete, som bort vara gjordt på åtta dagar.* — Syn. Se Bruka. — 2) (om personer) Göra bruk af någons arbetsförmåga, konstskicklighet, tjänster, o. s. v. *Det är en duglig man; skada, att man icke a-nder honom.* — Syn. Se Bruka.

ANVÄNDANDE, n. 4. Bruk, som göres af sak eller person, i och för något visst behof, ändamål. *Hans a. af detta medel lyckades. Truppers a. till allmänna arbeten. A-et af ett medel emot en sjukdom.* — Syn. Se Bruk.

ANVÄNDBAR, a. 2. Som kan användas. *A-a kläder. En ganska a. person.* — Syn. Brukbar, Begagnelig, Nyttig.

ANVÄNDBARHET, f. 3. Egenskapen att kunna användas. — Syn. Brukbarhet, Begagnelighet.

ANVÄNDLIG, a. 2. (föga brukl.) Se Användbar.

ANVÄNDNING, f. 2. Se Användande.

ANVÄRFVA, v. a. 1. Se Värfa.

ANVÄRFVANDE, n. 4. o. ANVÄRFNING, f. 2. Se Värfvande, Värkning.

AORTA, aärta, f. 1. (anat.) Den stora pulsådern, som utgår ifrån venstra hjertkammaren.

APA, f. 1. 4) Djurslägte af ordningen Fyrhänder, som i afscende på kroppsbildning står menniskan närmast, och sönderfaller i en oändlig mängd arter, tillhörande både gamla och nya världen. *Aporna äro ytterst viga och bekanta för sin stora efterhärmningsförmåga.* — Syn. Apinia, Apkatta, Markatta, Babian. — 2) (fig.) Person, som efterapar en annans tal, åtbörder, gång, skick, beteende, skriftsätt, o. s. v. *Han härmar alla människor; det är en riktig apa. Han är blott Stagneli a., utan att äga något sjelfständigt i sitt författarskap.* — 3) (sjöf.) Ett trekantigt segel, som får på kryss- eller mesan-staget. — Ss. *Aphona, Aplik.*

APÅ EFTER, se Efterapa.

APANAGE, --- näsch, n. 3. De penningar, länder eller inkomster, som konungar, furstar och andra personer af stånd, hos hvilka förstfödslo-rätten är införd, måste tilldela sina yngre bröder eller kusiner, till desses underhåll.

APANAGERA, --- schära, v. a. 1. Tilldela, apanage; se föreg.

APART, -ärrt, adv. Afsides, för sig sjelft, särskilt.

APARTEMANG, --- ännu, n. 3. o. 5. Afträdeshus.

APATI, ---ti, f. 3. Brist på känsla och begär; själsdvala, känslöshet, liknöjdhet. [--- thie.]

APEL, m. 2. pl. *aplar*, ell. *APELTRÄD*, n. 3. Vildt äpleträd. — Ss. *Apelskog, A-trä.*

APELGRÅ, a. 2. (om hästar) Grå, med ljusare fläckar af ett äples storlek.

APELKÄSTAD, a. 2. (om hästar) Söm har fläckar, ljusare än hufvudfärgen och stora som ett äple.

APELL, APELLERA, se *Appell, Appellera.*

APELSIN, --- in, m. 3. Den mörkgula, runda, söta frukten af apelsinträdet.

APELSINTRÄD, n. 3. Trädslag af familjen Pelarblommiga, som växer i de södra länderna, och vars frukt kallas apelsin.

APERI, --- ri, n. 3. (pop.) Se *Apspel.*

APIG, a. 2. (pop.) Fallen för att apa efter.

APINIA, äpinja, f. 1. (pop.) Se *Apa, Markatta.*

APKATT, m. o. f. 1. Ett apslägte, som har apfötter, likt en Maki (Lemur), men liknar för öfrigt en katt, och är en af de lifligaste bland alla apor.

APKÄRLEK, m. 2. Dåraktig, oförståndig, apaktig kärlek.

APODIKTISK, --- dick -, a. 2. (log.) Säges om satsar, som äro fullkomligt klara och öfvertygande.

APOKALYPSEN, apakaly'ppsn, f. 3. sing. def. Johannis uppenbarelse.

APOKALYPTISK, a. 2. (fig.) Dunkel, mörk, hemlighetsfull. [--- cal ---]

APOKRYFISK, a. 2. Benämning på vissa böcker i bibeln, dem man ej tillerkänner gudomligt ursprung, emedan de tros vara understekna. Motsats: Kanonisk. [--- cryphisk.]

APOLOGI, apålåji, f. 3. Försvarskrift, försvarstal. [--- gie.]

APOLOGIST, apålåjst, m. 3. Lärare i en apologistkola eller uti räkneklassen i en lärdomsskola.

APOLOGISTKLASS, apålåjstklass, m. 3. Klass i en lärdomsskola, der undervisning lemnas i räkna, skrifva och sådana ämnen, som behövas för det allmänna praktiska och affärlifvet. Räkneklass.

APOLOGISTSKOLA, --- jst -, f. 1. Skola, der undervisning meddelas förnåmligast i räkna,